

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1720201112
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1720201112.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: I. F. Z. R. Á. P. Z. R. Á. , F. C.Ň. XX.X.XXXX, Q. T. J., P. Č.. XXXX/X, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, Košice, Kuzmányho č. 29, za ktorú koná JUDr. Peter Rybár, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska č. 71, o zaplatenie 7.835,17 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 8. decembra 2020, č. k. 45 C 10/2020-146, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 8. decembra 2020, č. k. 45 C 10/2020-146, vo výroku I. p o t v r d z u j e a vo výroku II. m e n í t a k, že žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 8.12.2020, č. k. 45 C 10/2020-146, zamietol žalobu žalobkyne a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa predmetnou žalobou domáhala proti žalovanému náhrady škody, ktorá jej vznikla v dôsledku nezákonných rozhodnutí prijatých súdom v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 1 Er 353/2012. Dôvodila, že v predmetnom exekučnom konaní jej bolo zrazených v prospech oprávneného 2.835,17 €, čo predstavuje majetkovú škodu vzniknutú na jej strane. Žalobou sa domáhala aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- €. Žalobu odôvodnila tým, že na Okresnom súde Pezinok sa pod sp. zn. 1 Er 353/2012 viedlo proti nej exekučné konanie zo strany spoločnosti Majetkový Holding, a.s. ako oprávneného. V prospech oprávneného bolo v tomto konaní žalobkyne zrazených spolu 2.835,17 € a na trovy exekútora suma 895,34 €. Exekučné konanie bolo vedené Okresným súdom Pezinok na základe exekučného titulu, ktorým bol Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného pri Rozhodcovskej, arbitrážnej a mediačnej a.s., Bratislava, č. k. A1010010 zo dňa 28.6.2011. Dňa 26.11.2012 bol súdu doručený návrh žalobkyne (v exekučnom konaní povinnej) na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (platného a účinného v čase podania návrhu), návrh na jej zastavenie a jej vyhlásenie za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorá nebola individuálne dojednaná, preto nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na rozhodnutie; vydanie takého rozhodcovského rozsudku zakladá jeho neplatnosť, nulitu; ako aj z dôvodu samotnej neprijateľnosti a zmluvnej nevyváženosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj jej

bezúročnosti, na podklade ktorej k vydaniu rozhodcovského rozsudku malo dôjsť. Okresný súd Pezinok o návrhu na zastavenie exekúcie žalobkyne (povinnej v exekúcii) rozhodol tak, že tento uznesením č. k. 1 Er 353/2012-162, zo dňa 16.5.2013, zamietol a nepovolil ani odklad predmetnej exekúcie. Proti uvedenému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 21 CoE 118/2013-181, zo dňa 30.9.2013, odmietol. Žalobkyňa proti rozhodnutiu krajského súdu podala dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý sa však stotožnil s názormi krajského súdu a dovolanie žalobkyne odmietol, na čo žalobkyňa podala na Ústavnom súde Slovenskej republiky sťažnosť, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.5.2015, v konaní sp. zn. 4 Oboer 331/2014. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 40/2017-30, zo dňa 4.7.2017, ústavný súd vyslovil, že vyššie uvedené práva žalobkyne boli porušené a uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Porušenie práv žalobkyne malo spočívať v tom, že Krajský súd v Bratislave rozhodnutím sp. zn. 21 CoE 118/2013, zo dňa 30.9.2013, odmietol odvolanie žalobkyne proti uzneseniu, ktorým nebol povolený odklad a zastavenie exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustné, nakoľko konštatoval, že odvolanie je prípustné iba proti pozitívnemu rozhodnutiu o zastavení exekúcie. V dôsledku vydania nálezu ústavného súdu najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Oboer 35/2017, zo dňa 30.11.2017, zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 18 CoE 524/2016-353, zo dňa 25.5.2018, bola exekúcia vedená proti žalobkyňi (povinnej v exekúcii) zastavená a vyhlásená za neprípustnú. Z uvedeného podľa žalobkyne vyplýva, že zo strany súdu došlo k pochybeniu a exekúcia prebiehala napriek tomu, že jej vedenie nebolo v súlade so zákonom a v súlade s vtedy platnými a účinnými právnymi predpismi. Exekúcia tak prebiehala nepretržite od roku 2012 až do právoplatného rozhodnutia o jej zastavení v roku 2018. Ak by súd nepochybil a reflektoval by žalobkyňou uvádzané dôvody, pre ktoré exekúcia nemala byť vedená, resp. by ex offo posúdil nulitu exekučného titulu, nedochádzalo by k vymáhaniu finančných prostriedkov, na ktoré oprávnený v exekúcii nemal žiaden zákonný nárok. Vzhľadom na to, že ústavný súd konštatoval porušenie základných práv žalobkyne na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie a exekúcia proti nej sa viedla neoprávnene, vymožením finančných prostriedkov v neprospech žalobkyne z dôvodu pochybenia súdu, došlo k vzniku škody na jej strane v dôsledku nezákonného rozhodnutia vydaného súdom. Na základe záverov krajského súdu je zrejmé, že exekúcia mala byť zastavená ex offo, resp. k vydaniu poverenia vôbec nemalo dôjsť, nakoľko rozhodcovský rozsudok, ktorý priznával oprávnenému nárok na plnenie bol založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke, ktorou sa oprávnený snažil získať výhodnejšie postavenie na úkor slabšieho subjektu - žalobkyne ako spotrebiteľa. Výšku majetkovej škody žalobkyňa odvodila od skutočne zrazených finančných prostriedkov v prospech oprávneného v exekučnom konaní. Na základe konečného vyúčtovania exekučného konania bola žalobkyňi v exekučnom konaní zrazená v prospech oprávneného suma vo výške 2.835,17 €. Nárok na vydanie nemajetkovej ujmy žalobkyňa odôvodnila ustanovením § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže náhrada majetkovej škody nie je dostatočným zadosťučinením za to, že sa proti nej viedla viac ako 6 rokov nezákonná exekúcia, ktorá mala veľmi negatívny vplyv na jej zdravotný stav, rodinný život ako aj spoločenský status. Medzi žalobkyňou a právnym predchodcom oprávneného v exekúcii, spoločnosťou Santander Consumer Finance a.s. došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX dňa 5.9.2008. Uvedená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa zákona č. 258/2001 Z. z. platného a účinného v čase jej uzatvorenia a slúžila na poskytnutie finančných prostriedkov pre spotrebiteľku (žalobkyňu) za účelom kúpy motorového vozidla od spoločnosti Autoimport, s.r.o., aby mohla vozit' svojho vtedy vážne chorého manžela k lekárovi a do nemocnice. Žalobkyňa poskytnutý úver splácala, avšak po omeškaní s jedinou splátkou došlo zo strany veriteľa k odobratiu motorového vozidla, napriek tomu, že zo strany žalobkyne došlo k uhradeniu už časti poskytnutého úveru. Žalobkyňa tak zostala bez auta a napriek tomu, že zo strany veriteľa došlo predajom auta k uspokojeniu jeho pohľadávky vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, podal na žalobkyňu jeho právny nástupca žalobu na rozhodcovský súd, na podklade rozhodnutia ktorého nezákonne prebiehalo exekučné konanie. Uvedená skúsenosť a jej bezmocnosť v exekučnom konaní mala veľmi negatívny dopad a to jednak na jej rodinný život, život jej chorého manžela, ako aj na jej spoločenský status, nakoľko bola evidovaná v registri dlžníkov, ako aj bánk, ako nedôveryhodný subjekt, napriek tomu, že z jej strany došlo k vydaniu motorového vozidla potom, čo veriteľ odstúpil od zmluvy o spotrebiteľskom úvere pre vyššie popísané skutočnosti. Proti žalobkyňi sa nikdy predtým nevedlo exekučné konanie, bola a je slušným občanom Slovenskej republiky, ktorý vždy konal čestne, avšak nepriaznivá zdravotná situácia jej manžela ju

postavila do situácie, kedy sa stala obeťou pochybných praktík vyššie uvedenej spoločnosti, od ktorej si zakúpila motorové vozidlo a na ktoré jej bol poskytnutý úver za nevýhodných podmienok, ktoré ako priemerný spotrebiteľ nevedela toho času posúdiť, a pred ktorou ju štát v exekučnom konaní neochránil. V dôsledku týchto niekoľkých nadmieru stresových rokov, kedy musela čeliť nepriazni nezákonných súdnych rozhodnutí a pretrvávajúcej exekúcii a zrážaniu pomerne vysokých súm z jej dôchodku, ktoré sa v konečnom dôsledku podpísali najmä na jej zdraví, jej bolo v roku 2019, prakticky krátko po skončení exekučného konania, diagnostikované závažné ochorenie - tumor. Uvedené malo negatívny dopad aj na jej psychické zdravie a z kedysi pracovitej, starostlivej a čestnej občianky sa stala zúfalá spotrebiteľka, ktorá na vlastnej koži pocítila nespravodlivosť a nepravosť zo strany orgánov, ktoré jej mali ako spotrebiteľke poskytnúť ochranu.

1.2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, navrhol ju zamietnuť. Nepovažoval zrazené finančné prostriedky v rozsahu 2.835,17 €, súdnym exekútorom poukázané v prospech oprávneného, za škodu vzniknutú žalobkyňu. Žalobkyňou požadovaná majetková škoda predstavuje v skutočnosti plnenie poskytnuté jej veriteľovi, na ktoré mal tento nárok, t. j. predstavuje majetkové plnenie, k splácaniu ktorého sa žalobkyňa zaviazala v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX., zo dňa 5.9.2008. V prípade, ak sa žalobkyňa domnieva, že veriteľ Majetkový Holding, a.s. v rámci výkonu exekúcie sp. zn. EX 208/2012 (1 Er 353/2012) získal od nej peňažné prostriedky v rozpore so zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa 5.9.2008, resp. nad rozsah čerpaného úveru, má právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od tohto subjektu, avšak nemožno dospieť k záveru, že by v rozsahu tejto sumy malo ísť o majetkovú škodu, za ktorú by niesol zodpovednosť žalovaný. K existencii nemajetkovej ujmy žalovaný uviedol, že žalobkyňa doposiaľ neunesla dôkazné bremeno, kedy vôbec nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy v požadovanej celkovej výške 5.000,- €. Podľa žalovaného neexistuje priama príčinná súvislosť medzi namietanými nezákonnými rozhodnutiami a tvrdenou škodu i nemajetkovou ujmu. Ak je v postupnom slede udalostí v rozhodujúcom období riadne posúdená príčina jednotlivých na seba nadväzujúcich javov, je zrejmé, že k zrazeniu finančných prostriedkov v celkovej sume 2.835,17 € s prísl. (uplatnenej titulom majetkovej škody) došlo z dôvodu, že existoval reálny, splatný dlh žalobkyne voči oprávnenému, ktorý bola žalobkyňa povinná zaplatiť, pričom túto svoju povinnosť si nespĺnila. Podľa žalovaného priamou príčinou prípadnej (doteraz nepreukázanej) nemajetkovej ujmy žalobkyne bolo práve správanie sa samotnej žalobkyne v podobe porušenia platobnej disciplíny, ktorá neplnila splatný dlh voči svojmu veriteľovi - spoločnosti Majetkový Holding, a.s.

1.3. Žalobkyňa vo vyjadrení poukázala na to, že existencia nezákonného rozhodnutia, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu jej práv, je najdôležitejším aspektom vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaný preto nemôže tvrdiť, že nie je univerzálnym sukcesorom za akúkoľvek vzniknutú škodu. Uviedla, že sa nedomáha úhrady akejkoľvek škody, ale škody, ktorá jej preukázateľne vznikla v dôsledku nezákonne vedenej exekúcie, v ktorom konaní boli preukázateľne porušené jej základné práva, konkrétne právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorú skutočnosť žalovaný nereflektuje. Ak k zrážkam z dôvodu nesprávneho postupu exekučného súdu dochádzalo, preukázateľne došlo k vzniku majetkovej škody na strane žalobkyne rovnajúcej sa výške zrazených súm v exekučnom konaní, ako aj nemajetkovej ujme. Poukázala na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky a vady spôsobujúce jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť, t. j. veriteľ mal nárok iba na vrátenie skutočne poskytnutých finančných prostriedkov, ako aj na to, že zo strany veriteľa došlo k odobratiu motorového vozidla, ktoré slúžilo na zabezpečenie jeho pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na základe záložnej zmluvy, necelých 8 mesiacov po jeho zakúpení. Uviedla, že uhradila pred odobratím motorového vozidla sumu 2.296,29 €, predajná cena motorového vozidla bola 80 % zo sumy 7.601,41 €, teda 6.081,13 €, v exekúcii v prospech oprávneného jej bola zrazená suma 2.835,17 €, titulom úhrad tak poukázala celkom sumu cca 11.212,59 €. Istina úveru predstavovala sumu 6.771,56 €, suma nad rámec toho, čo v skutočnosti mala plniť predstavuje výšku 4.441,03 € (11.212,59 - 6.771,56). Činnosťou súdu došlo k vymoženiu sumy vo výške 2.835,17 €, ktoré by veriteľovi neboli poskytnuté (a na ktoré nemal nárok) nebyť nesprávneho úradného postupu súdu, ktorý spočíval jednak v aktívnom nezákonnom konaní súdu - vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym úradníkom bez toho, aby v čase vydania poverenia existoval platný exekučný titul; v pasívnom nezákonnom konaní - nečinnosť súdu spočívajúca v neskorom rozhodnutí o zastavení (nezákonného) exekučného konania. Uvedené podľa žalobkyne preukazuje jednoznačnú existenciu príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím súdu. Podľa žalobkyne, ak disponovala nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k veriteľovi, je na nej, či si pri konkurencii nárokov (nároku na náhradu škody, nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia) vyberie

uspokojenie z jedného alebo z druhého z nich. Žalobkyňa sa domnievala, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 75/2015, ktoré hovorí o konkurencii dvoch nárokov vo vzťahu štátu a súdneho exekútora, možno uplatniť aj v prejednávacom prípade, a to aj v kontexte rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 48/2010.

1.4. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 5.9.2008 uzavrela žalobkyňa so spoločnosťou Santander Consumer Finance, a.s. zmluvu o úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver na kúpu motorového vozidla. Z dôvodu, že žalobkyňa predmetný úver riadne a včas nesplácala, veriteľ od zmluvy o úvere odstúpil. Následne po výkone záložného práva záložným veriteľom a čiastočnom uspokojení pohľadávky záložného veriteľa z výťažku z predaja motorového vozidla, podala spoločnosť Majetkový Holding, a.s. (na ktorého bola pohľadávka postúpená) žalobu o zaplatenie, o ktorej rozhodol rozhodcovský súd rozhodcovským rozsudkom. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie (exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok), došlo k vymáhaniu pohľadávky veriteľa v rámci exekučného konania sp. zn. EX 208/2012 (1 Er 353/2012). Žalobkyňa podala návrh na odklad exekúcie, návrh na zastavenie exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustnú z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky, ktoré súd zamietol. Odvolanie voči tomuto rozhodnutiu a dovolanie voči rozhodnutiu odvolacieho súdu boli odmietnuté. Následne Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že základné právo žalobkyne na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu boli porušené a zároveň uznesenie dovolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na to Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie odvolacieho súdu (ktorým bolo odvolanie voči uzneseniu o nepovolení odkladu exekúcie a zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie odmietnuté) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napokon Krajský súd v Bratislave zmenil uznesenie Okresného súdu Pezinok tak, že exekúciu vedenú súdnou exekútkou vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Počas exekučného konania boli vykonávané zrážky zo starobného dôchodku žalobkyne, a to od 18.8.2012 do 17.4.2016 v sume 2.723,16 € a od 18.1.2017 do 17.7.2018 v sume 1.068,42 €, ktoré sumy boli poukázané na účet exekútky, z ktorých časť si ponechala ako trovy exekúcie a zvyšnú sumu poukázala oprávnenému. Listina označená ako „Konečné vyúčtovanie exekučného konania“ obsahujúca výšku a špecifikáciu vymáhaného nároku a vymoženého nároku nie je podpísaná ani datovaná. Z vyúčtovania exekučného konania (č.l. 351 exekučného spisu) súd zistil, že žalobkyňa ku dňu 15.2.2017 v exekučnom konaní sp. zn. 1 Er 353/2012, EX 208/12 uhradila sumu 2.114,23 € na istinu a sumu 667,66 € na trovy exekúcie s DPH. Žalobkyňa si žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 8.10.2018 uplatnila u žalovaného nárok na náhradu škody vo výške 3.791,58 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 800,08 € a nemajetkovú ujmu vo výške 25.000,- €, a to na základe totožných skutkových a právnych tvrdení ako v žalobe. Z oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 22.3.2019 súd zistil, že žalovaný predbežne prerokoval žiadosť žalobkyne a žiadosti nevyhovel, keďže vo veci nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Z lekárskeho nálezu a prepúšťacej správy súd zistil, že žalobkyňa sa dňa 13.5.2019 podrobila operácii zhubného nádoru esovitej časti hrubého čreva. Dňa 29.5.2019 bola na vyšetrení u psychiatra, ktorý konštatoval akútnu stresovú reakciu a epizódu stredne ťažkej depresie.

1.5.1. Pri posudzovaní uplatneného nároku sa súd prvej inštancie zaoberal existenciou predpokladov zodpovednosti štátu za škodu; konštatoval, že na vyvodenie zodpovednosti štátu je potrebné ich kumulatívne, t. j. súčasné splnenie. Neprítomnosť čo i len jednej z podmienok zodpovednosti má za následok zamietnutie celého nároku, keďže nie je daná zodpovednosť štátu za škodu. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba nie je dôvodná, preto ju zamietol. Prvú podmienku vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a to existenciu samotného nezákonného rozhodnutia považoval súd prvej inštancie za preukázanú. Nezákonnými rozhodnutiami boli uznesenie Okresného súdu Pezinok, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na odklad a zastavenie exekúcie, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, ktorým bolo odmietnuté odvolanie a uznesenie dovolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalobkyne. Všetky tieto rozhodnutia boli zrušené na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhodol, že práva žalobkyne boli porušené. Existenciu nezákonného rozhodnutia ako prvého predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nerozporoval ani žalovaný.

1.5.2. Ďalej súd prvej inštancie skúmal existenciu majetkovej škody. Žalobkyňou tvrdená škoda vo výške 2.835,17 € bola suma zrazená z jej dôchodku a poukázaná súdnou exekútkou v prospech oprávneného. Súd prvej inštancie mal za to, že sa v danom prípade o škodu nejedná, keďže zrazené finančné prostriedky boli poukázané veriteľovi žalobkyne na úhradu jej splatného dlhu.

Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobkyňou požadovaná majetková škoda predstavuje v skutočnosti plnenie poskytnuté jej veriteľovi, na ktoré sa zaviazala uzavretím zmluvy o úvere. Ak mala žalobkyňa za to, že veriteľ získal majetkový prospech v rozpore so zmluvou o úvere, mala voči nemu právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia.

1.5.3. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd prvej inštancie poukázal na povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože nezákonné rozhodnutie, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad tohto rozhodnutia, jeho vplyvu, následkov na žalobkyňu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania a nemožno ho stotožňovať napr. s konaním ústavného súdu o sťažnosti na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, v ktorom ústavný súd zistil, že štátny orgán spôsobil neodôvodnené prieťahy v konaní, prizná sťažovateľovi aj primerané finančné zadostučinenie. Napokon i Ústavný súd Slovenskej republiky (sp. zn. II. ÚS 467/08) konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Žalobkyňa existenciu nemajetkovej ujmy v konaní nepreukázala, keď jednoznačne nepreukázala dopad, vplyv nezákonného rozhodnutia na jej rodinný a spoločenský život, na jej česť, vážnosť a dôstojnosť, teda že by sa jednalo o zásah do jej práv v takej intenzite, ktorý by spoľahlivo preukazoval existenciu nemajetkovej ujmy a zároveň odôvodňoval nevyhnutosť peňažnej satisfakcie. V rovine tvrdení zostalo napríklad tvrdenie žalobkyne, že exekučné konanie malo negatívny vplyv na jej spoločenský status, keďže bola evidovaná v registri dlžníkov, ako aj bank ako nedôveryhodný subjekt, čo žiadnym spôsobom nepreukázala. Tvrdenia žalobkyne o zásahu do rodinného života práve v dôsledku nezákonného rozhodnutia ostali taktiež len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení. V tejto súvislosti súd prvej inštancie upriamil pozornosť na skutočnosť, že ak žalobkyňa riadne a včas neplnila svoje záväzky voči iným subjektom, okrem dôsledkov spojených s postavením dlžníka pri vymáhaní oprávneného nároku zo strany veriteľa, toto správanie nesie so sebou aj prípadné dôsledky na jej dobré meno, povest' a dôveryhodnosť. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak by aj žalobkyňa preukázala existenciu nemajetkovej ujmy, nebola podľa jeho názoru dostatočne preukázaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmov. Žalobkyňa vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že už v r. 2012, kedy začalo exekučné konanie, mala zdravotné problémy, čo je v rozpore s jej tvrdením v žalobe, že zhoršenie zdravotného stavu, ktoré vyústilo do závažného ochorenia - tumoru, je dôsledkom niekoľkých nadmieru stresových rokov, kedy musela čeliť nepriazni nezákonných súdnych rozhodnutí a pretrvávajúcej exekúcii. Žalobkyňa doslovne uviedla, že „v súvislosti s touto vecou trpela od roku 2008, aj keď exekúcie začali od roku 2012“. Z toho jednoznačne vyplýva, že rozhodnutia v exekučnom konaní neboli rozhodujúcou príčinou zhoršenia psychického a fyzického zdravotného stavu žalobkyne, keď k zhoršeniu jej zdravotného stavu došlo ešte pred začatím exekučného konania. Žalobkyňa počas výpovede potvrdila, že sa dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania. Súd mal za to, že prvotnou príčinou vzniku prípadnej škody, resp. nemajetkovej ujmy bolo porušenie povinností samotnou žalobkyňou, povinností, na ktorých plnenie sa zaviazala uzavretím zmluvy o úvere. Pokiaľ by žalobkyňa v postavení dlžníka voči oprávnenému z exekúcie svoje povinnosti podľa zmluvy medzi veriteľom a dlžníkom riadne plnila, k exekúcii by vôbec nedošlo, z čoho je zrejmé, že jej začatie zavinila výlučne žalobkyňa sama. Z toho vyplýva, že medzi nezákonnými rozhodnutiami a žalobkyňou tvrdenou škodou a nemajetkovou ujmov neexistuje priama príčinná súvislosť, keď príčinou škody a ujmy bolo správanie samotnej žalobkyne, spočívajúce v neplnení svojich zmluvných povinností. Žalobkyňa preukázala onkologické ochorenie v roku 2019, aj svoj nepriaznivý psychický stav, avšak priama bezprostredná príčinná súvislosť s nezákonnými rozhodnutiami preukázaná v konaní nebola. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňou zavinené exekučné konanie bolo zastavené z procesných dôvodov, nie z dôvodu, že by sa jednalo o neoprávnený nárok zo strany veriteľa. Neplatná dohoda o rozhodcovskej doložke nemala vplyv na existenciu hmotnoprávneho záväzku žalobkyne, ktorý vyplýva zo zmluvy o úvere a nemá žiadny dopad na existenciu dlhu žalobkyne voči veriteľovi. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s výrokom žalobkyne, že existencia nezákonného rozhodnutia je najdôležitejším aspektom vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Splnenie podmienky existencie nezákonného rozhodnutia je rovnako dôležité ako splnenie ostatných dvoch podmienok, a to vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nimi. Všetky tri podmienky musia byť naplnené súčasne, inak ku vzniku zodpovednosti štátu za škodu nepríde. K porušeniu práv žalobkyne tak, ako to bolo konštatované v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky nepochybne nezákonnými rozhodnutiami okresného,

krajského i najvyššieho súdu, došlo. Avšak naplnenie podmienky existencie škody, resp. nemajetkovej ujmy a podmienky ich príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami absentuje. Ak žalobkyňa tvrdí, že spoločnosť Majetkový Holding, a. s. nemala nárok na žiadne plnenie, keďže z jej strany došlo k vyrovnaniu akýchkoľvek jej dlhov voči veriteľovi, ba dokonca tieto preplatila, mala podľa názoru súdu prvej inštancie žiadať veriteľa o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňou tvrdená neexistencia hmotnoprávneho záväzku voči veriteľovi (v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a odobratia motorového vozidla slúžiaceho k zabezpečeniu pohľadávky veriteľa) nemá vplyv na posúdenie vzniku škody, práve naopak, je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia veriteľa na úkor žalobkyne, ktorého vydania sa mohla žalobkyňa domáhať. Súd prvej inštancie preto náležitosti zmluvy o úvere, resp. jej platnosť neskúmal, ani neporovnával výšku poskytnutých finančných prostriedkov a výšku plnenia zo strany žalobkyne. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že k nezákonnému zrážaniu v exekučnom konaní by nebolo došlo, ak by súd nepostupoval v rozpore so zákonom a škoda vznikla jednoznačne zavinením súdu v exekučnom konaní. Súd prvej inštancie mal za to, že k zrážaniu v exekučnom konaní by nebolo došlo, ak by žalobkyňa postupovala v súlade so zmluvou o úvere, ktorú uzatvorila s veriteľom a prípadná škoda vznikla jednoznačne zavinením žalobkyne, keď sa dostala s plnením svojho peňažného dlhu do omeškania.

1.5.4. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 75/2015, zo dňa 23.3.2016, na ktoré odkazovala žalobkyňa, podľa názoru súdu prvej inštancie na prejednávanú vec aplikovať nemožno, keďže rieši vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., o čo sa v prejednáwanej veci nejedná. V danom prípade súd posudzuje konkurenciu zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a povinnosti oprávneného v exekučnom konaní vydať bezdôvodné obohatenie. Ďalej konštatoval, že právny názor vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 48/2010, na ktoré sa žalobkyňa odvolávala, bol prekonaný neskoršou rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu, konkrétne uznesením sp. zn. 1 Cdo 128/2019, zo dňa 30.3.2020, v ktorého bode 24. bolo uvedené: „Dovolací súd na základe uvedeného je právneho názoru, ktorý zdieľa takmer jednotne rozhodovacia prax najvyššieho ako aj ústavného súdu, a tiež teoretická fronta, podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci možno uplatniť len vtedy, ak sa dotknutá osoba nemôže úspešne domôcť práva na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe. Z tohto pohľadu opačný právny názor, zaujatý v skorších uzneseniach zo dňa 21. decembra 2010, sp. zn. 2 Cdo 48/2010... považuje za prekonaný, ako ojedinelý odklon, vybočenie od už v súčasnosti ustálenej neskoršej súdnej praxe“. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno ohľadne splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu v dôsledku nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keď nepreukázala existenciu tvrdenej škody, príp. nemajetkovej ujmy na jej strane a ani príčinnú súvislosť medzi vznikom ňou uvádzanej škody a nemajetkovej ujmy a nezákonným rozhodnutím.

1.6. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalovanému náhradu trov konania, keďže bol úspešný vo veci, keď súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v celom jeho rozsahu, podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa dôvodiac, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). K odvolaciemu dôvodu, podľa ktorého súd prvej inštancie nesprávne posúdil skutkový stav odvolateľka poukázala na to, že v prejednáwanej veci sa žalobou domáha priznania nároku na náhradu škody, ktorá jej vznikla zo strany žalovaného v dôsledku nezákonných rozhodnutí prijatých v exekučnom konaní, ktoré sa proti nej viedlo na podklade nulitého exekučného titulu. Ďalej poukázala na to, že existencia nezákonných rozhodnutí v konaní nebola sporná. Dôvodila, že vzhľadom na osobitný charakter zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím má podmienka existencie nezákonného rozhodnutia a jeho následného zrušenia jedinečný význam, ktorý má nemalý vplyv aj na skúmanie ďalších obligatórnych podmienok pre vznik tejto zodpovednosti. Vytýkala súdu prvej inštancie, že z napádaného rozhodnutia

nevyplýva žiadna osobitná pozornosť zo strany súdu, ktorý by sa bol riadnym spôsobom zaoberal predmetnými rozhodnutiami, či skúmal závery v nich prijaté, pričom sa nezaoberal ani závermi ústavného súdu v náleze č. k. III. ÚS 40/2017-30, ktorý konštatoval porušenie jej práv, ktorými závermi bol viazaný a ktoré mal vyhodnotiť. Takyto postup je v rozpore s účelom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu a to najmä vo vzťahu k § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., kde zákonodarca zakotvil viazanosť súdu, ktorý rozhoduje o náhrade škody, rozhodnutím orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie zrušil alebo zmenil. Ďalej vytýkala súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal otázkou existencie či neexistencie reálneho nároku veriteľa na plnenie a bez akéhokoľvek skúmania uzavrel, že predmetné exekučné konanie bolo zavinené žalobkyňou. Dôvodila, že exekučné konanie nebolo zastavené z dôvodov procesného charakteru, ale preto, že bolo vedené v rozpore s vtedy platnou a účinnou právnou úpravou a teda aj v rozpore s verejným poriadkom či v rozpore s princípmi na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. V súvislosti s nezákonnosťou rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní poukázala na vyššie uvedený nález ústavného súdu, podľa ktorého „V dôsledku výkladového postoja krajského súdu ako súdu odvolacieho neboli námietky sťažovateľky voči zamietnutiu jej návrhu na zastavenie exekúcie meritórne všeobecným súdom prerokované. K jej odvolaniu nezaujal meritórne žiaden orgán poskytujúci súdnu ochranu stanovisko. Popísané odmietnutie sa podľa názoru ústavného súdu priamo dotýka základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu i jej práva na spravodlivé súdne konanie, pretože v materiálnej perspektíve nadobúda podobu odmietnutia spravodlivosti (denegatio iustitiae). Za týchto okolností výkladový postoj krajského súdu a následne i najvyššieho súdu nemožno považovať len za interpretáciu jednouchého zákona, ale za interpretáciu, ktorá musí nevyhnutne rešpektovať požiadavku ústavnej konformity (čl. 152 ods. 4 ústavy), teda aj súladu s katalógom základných práv a slobôd“. Uvedená skutočnosť podľa odvolateľky nebola vôbec reflektovaná súdom prvej inštancie, vystačil si len s nedostatočným konštatovaním, že nezákonnosť rozhodnutí spočívala v čisto procesnej rovine a predmetná exekúcia bola zavinená žalobkyňou. Dôvodila, že k vzniku exekúcie došlo z dôvodu nesprávneho postupu súdu, ktorý bol povinný ex officio od počiatku (teda od momentu podania návrhu na vykonanie exekúcie) skúmať jednu zo základných podmienok na riadne vedenie exekúcie a to platný exekučný titul. Už táto prvotná podmienka v predmetnom prípade naplnená nebola. Exekučné konanie preto nezačalo vinou žalobkyne ale vinou nesprávneho úradného postupu súdu.

2.2. Pokiaľ ide o vznik majetkovej škody, odvolateľka dôvodila, že škoda jej vznikla v dôsledku nezákonných rozhodnutí a to uznesenia Okresného súdu Pezinok č. k. 1 Er 353/2012-161, zo dňa 16.5.2013, uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE 118/2013-181, zo dňa 30.9.2013 a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Oboer 331/2014, zo dňa 28.5.2015. Uviedla, že ak by už v prvotnom rozhodnutí okresný súd postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou a exekúciu by zastavil a rozhodol aj o jej odklade na základe jej návrhu, tak vzhľadom na jeho dátum vydania 16.5.2013 vo vzťahu k prehľadu zo Sociálnej poisťovne, ktorý v konaní predložila, by sa vykonávanie zrážok zastavilo už na sume 681,68 € (vykonané zrážky k máju 2013) a jej škoda by ďalej nenarástla až na žalovanú sumu vo výške 2.835,17 €, ktorá tak preukázateľne vznikla v dôsledku a v bezprostrednej súvislosti s prijatím uvedených nezákonných rozhodnutí, ktoré deklarovali ďalšie exekučné zrážanie tým, že exekúciu nezastavili. Preto závery súdu prvej inštancie, podľa ktorých medzi nezákonnými rozhodnutiami a vzniknutou škodou nie je žiadna príčinná súvislosť považuje za nesprávne a ničím nepodložené.

2.3. K otázke nemajetkovej ujmy a záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorých odvolateľka túto v konaní nepreukázala namietala, že pokiaľ ide o jej zaradenie do registra dlžníkov a kategórie nedôveryhodného subjektu, ide o skutočnosť, ktorá vyplýva z charakteru exekučného konania, ktorý pracuje s registrami poverení, či registrami dlžníkov, v ktorých sa automaticky ocitá osoba, proti ktorej sa exekúcia vedie. Uvedené je notoriou či skutočnosťou známou z úradnej činnosti súdu, preto nesúhlasila s tvrdením, že tieto skutočnosti nepreukázala. Ide o skutočnosti všeobecne známe. Za vytrhnuté z kontextu považovala tvrdenie, že sama potvrdila omeškanie s plnením svojho záväzku, keďže uviedla, že po nezaplatení jednej zo splátok vydala motorové vozidlo, ktoré si za poskytnuté finančné prostriedky zakúpila a na ktorom viazlo záložné právo v prospech veriteľa. Žalobkyňa teda pristúpila k plneniu svojho záväzku veľmi zodpovedne a tento vyrovnala uvedeným spôsobom. Faktom je aj to, že sa stala obeťou nekalých a neprijateľných obchodných praktík a zmluvných podmienok zo strany veriteľa, čo súd absolútne nezohľadnil. Za nesprávny považovala záver súdu, že tumor, ktorý jej bol diagnostikovaný v roku 2019, nevznikol v príčinnej súvislosti s nezákonne vedenou exekúciou. Za zjednodušený považovala záver, podľa ktorého, keďže zdravotné problémy mala už pred začatím exekúcie, tak diagnostikovaný tumor u nej mohol vzniknúť už pred samotnou exekúciou, resp. jeho vznik ovplyvnili zdravotné problémy ešte pred exekúciou. Podľa odvolateľky je evidentné, že k vzniku uvedených zdravotných problémov vo veľkej miere prispela práve nezákonne vedená exekúcia a nezákonné rozhodnutia prijaté súdmi, ktoré spôsobili

jej neúmerné dlhé trvanie, počas ktorého bola vystavená veľkému stresu, strachu, majetkovej, ako aj ekonomickej nestabilite. Súd prvej inštancie uvedené skutočnosti nevyhodnotil správne, pričom porušil jej právo na spravodlivý proces a porušil aj § 191 ods. 1 C.s.p.

2.4.1. Pokiaľ ide o konkurenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a zodpovednosti štátu za škodu, odvolateľka vytykala súdu prvej inštancie, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s legislatívnym rámcem vzniku nároku na náhradu škody vo vzťahu k nároku na bezdôvodné obohatenie a kritérium povinnej prednosti uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nepodložil žiadnym konkrétnym ustanovením konkrétneho právneho predpisu, ani žiadnym spôsobom neodôvodnil. Uvedené kritérium nemá oporu v platnej a účinnej právnej úprave. Podľa odvolateľky táto otázka ostala len vo všeobecnej rovine odcitovaním iba jedného z názorov prezentovaných najvyšším súdom bez akéhokoľvek osobitného posúdenia postupu súdu pri rozhodovaní.

2.4.2. Odvolateľka ďalej vytykala súdu prvej inštancie, že neskúmal reálnu existenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, aj keď oň oprel svoje závery o dôvodoch zamietnutia žaloby. Ďalej mu vytykala, že sa vôbec nezaoberal jej námietkami smerujúcimi k bezúčinnosti zmluvy o úvere, či jej platnosti, ani k výške uhradených finančných prostriedkov v prospech veriteľa (viď. bod 38 napádaného rozhodnutia), teda reálne neskúmal prípadnú existenciu bezdôvodného obohatenia a ani skutočnosť, či sa jej môže/nemôže žalobkyňa úspešne domáhať. Poukázala na to, že súd prvej inštancie neskúmal napríklad ani to, či sa žalobkyňa nepokúšala domáhať sa vydania prípadného bezdôvodného obohatenia, a k svojmu záveru o potrebe uplatniť si najprv nároky z bezdôvodného obohatenia súd pristúpil na základe nedostatočného skúmania skutkového stavu, ako aj v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej vytykala súdu prvej inštancie, že neskúmal, či v prejednávacom prípade vôbec možno hovoriť o konkurencii nárokov, či tu popri uplatnenom nároku na náhradu škody mohol existovať nárok na bezdôvodné obohatenie. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 382/2020-16, zo dňa 10.9.2020, podľa ktorého „Ako to už bolo uvedené, sťažovateľka ďalej najvyššiemu súdu vytyka, že k záveru, podľa ktorého v právnej veci žaloby nejde o bezdôvodné obohatenie, ale o nárok na náhradu škody proti štátu, a preto tu nemožno hovoriť ani o konkurencii týchto nárokov, dospel bez toho, aby sťažovateľke umožnil k takému podľa jej názoru nesprávne právnemu posúdeniu veci sa vyjadriť. V danej súvislosti však ústavný súd uvádza, že tento právny názor bol veľmi jasne a zrozumiteľne formulovaný už v rozsudku krajského súdu. Podľa zistenia ústavného súdu už krajský súd vo svojom rozhodnutí (rozsudku) uviedol, že keďže v právnej veci žaloby nie je naplnený ani jeden zo zákonných znakov skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodujúcom období, nejde o konkurenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu škody, ale ide o nárok na náhradu škody v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá vznikla vymožením sumy 70.427,47 € na uspokojenie pohľadávky oprávneného priznanej mu exekučným titulom postihnutím majetku úpadcu (povinného) patriaceho do konkurznej podstaty exekúciou počas konkurzu na základe nezákonného rozhodnutia“. Zároveň poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1840/2017, zo dňa 21.2.2018, podľa ktorého „Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena i v tom, že k prokázání vzniku škody (tj. k prokázání nemožnosti dosáhnout plnění dlužníkem) není vždy nezbytné, aby poškozený nejprve vymáhal svou pohledávku vůči dlužníkovi v soudním řízení, a aby tak byl znám jeho negativní výsledek, tj. není nepřekročitelnou podmínkou, aby zde byl zamítavý rozsudek soudu, u něhož byl nárok uplatněn. Za situace, kdy je z okolností případu zřejmé, že žaloba by nemohla uspět, může soud rozhodující ve sporu o náhradu škody sám jako otázku předběžnou řešit úspěšnost žaloby a uspokojení nároku, aniž by poškozený byl nucen samostatný soudní spor podstoupit (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 25 Cdo 2091/2008). Vznik škody na své straně je však poškozený povinen prokázat“. Vo vzťahu k názorovej nesúrodosti v tejto otázke, ako aj v otázke „úspešnosti“ možného domáhania sa bezdôvodného obohatenia odvolateľka poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.9.2012, sp. zn. 7 M Cdo 16/2011, podľa ktorého „K súbehu nárokov zaznamenala judikatúra viacero názorov, medzi inými tiež ten, že právo na náhradu škody vôbec nevznikne, kým poškodený má možnosť žiadať najprv vydanie bezdôvodného obohatenia, a to až do uplynutia premičacej doby pre jeho vydanie, a že splatnosť pohľadávky z titulu náhrady škody nastane až rozhodnutím súdu vo veci samej (viď Zborník IV, str. 423, Najvyšší súd SR sp. zn. 4 Cz 110/84 zo 16. apríla 1985, tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 199/2005)“.

2.5. Odvolateľka v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 181 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. a neoboznámil strany sporu pred prednesením záverečných rečí (pojednávane konané

dňa 8.12.2020) s predbežným právnym posúdením prejednávanej veci, nezhrnul sporné a nesporné skutočnosti, čím strany nemohli vedieť, ako súd rozhodne, a či je potrebné upriamiť pozornosť na niektorú konkrétnu skutočnosť, ktorú súd doposiaľ nezohľadnil. Rozhodnutie tak bolo pre strany prekvapujúce, najmä v otázke dôvodov, ktoré súd viedli k jeho prijatiu. Súd prvej inštancie tým porušil odvolateľky na spravodlivý proces. V tejto súvislosti odvolateľka poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 1265/2015, zo dňa 30.11.2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 165/2019, zo dňa 30.9.2019, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 47/2019, zo dňa 26.6.2019, sp. zn. 10 Co 80/2019, zo dňa 16.4.2019, sp. zn. 11 Co 158/2018, zo dňa 31.1.2019. 2.6. Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania (druhý výrok týmto odvolaním napádaného rozhodnutia), ktorý žalobkyňa odvolaním taktiež napadla, poukázala na to, že tento výrok je závislý od rozhodnutia vo veci samej (v prejednávanej príhode od prvého výroku). Namietala nesprávnosť a nezákonnosť výroku o nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol nesprávne.

2.7. Odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok zmenil a žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a priznal jej aj nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.1. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a považuje ho za správny a zákonný, t. j. v súlade s platnými právnymi predpismi, ako aj ustálenou judikatúrou, tvrdenia žalobkyne v odvolaní považuje za účelové. Podľa žalovaného zo skutkových okolností v prejednávanej veci je zrejmé, že súd prvej inštancie postupoval plne v súlade s príslušnými ustanoveniami C.s.p., keď strany sporu mali možnosť prezentovať svoju argumentáciu jednak v písomnej forme (žaloba, vyjadrenie k žalobe, replika a duplika), ako aj ústnymi prednesmi v rámci nariadeného pojednávania. Zdôraznil, že strany sporu mali (a to aj opakovane) možnosť na predmetnom pojednávaní uskutočnenom dňa 8.12.2020 reagovať na námietky vznesené protistranou, pričom súd prvej inštancie následne stručne v súlade s § 181 ods. 2 C.s.p. uviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a nesporné, vyzval strany sporu nech uvedú, či majú ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania a súčasne sa vyjadril k dôvodnosti/nedôvodnosti žalobkyňou podanej žaloby, a to s ohľadom na splnenie/nespĺnenie kumulatívnych podmienok vzniku práva na náhradu škody v intenciách zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže žiadna zo strán sporu nemala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 182 C.s.p., vyzval strany na zhrnutie svojich návrhov a vyjadrenie sa k právnej stránke veci a následne vyhlásil dokazovanie za skončené. Postup súdu prvej inštancie tak zodpovedal požiadavke na zachovanie hospodárnosti a rýchlosti konania v zmysle § 157 ods. 1 C.s.p., keď rozhodol na jednom pojednávaní. Podľa žalovaného sa žalobkyňa mylne domnieva, že princíp predvídateľnosti rozhodnutí súdu znamená, že súd rozhodne podľa jej predstáv, t. j. v súlade so žalobným petitom. Naopak úlohou súdu prvej inštancie bolo vyhodnotiť splnenie/nespĺnenie kumulatívnych podmienok vzniku práva na náhradu škody v prípade žalobkyne, a to aj s ohľadom na žalobkyňou tvrdené skutočnosti a navrhované dôkazy, kedy dôsledkom neunesenia dôkazného bremena žalujúcou stranou bolo zamietnutie žaloby hneď na prvom pojednávaní vo veci samej, a to pri zachovaní princípu procesnej ekonomie a rýchlosti konania. V tejto súvislosti žalovaný taktiež zdôraznil, že žalobkyňa nič nebránilo (v prípade, ak sa domnievala, že na uskutočnenom pojednávaní dňa 8.12.2020 nebol dodržaný procesný postup v intenciách § 181 ods. 2 C.s.p.) vzniesť odôvodnené námietky proti postupu súdu prvej inštancie priamo na predmetnom pojednávaní, a to ich zaprotokolovaním do zápisnice o pojednávaní, avšak k uvedenému zo strany žalobkyne, príp. jej právnej zástupkyne, nedošlo.

3.2. K tvrdeniam žalobkyne o údajnom nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení napadnutého rozsudku v časti existencie nezákonného rozhodnutia žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne uviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaného dokazovania, ako aj uviedol komplexné právne posúdenie vo vzťahu k predpokladom vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v intenciách zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaný predovšetkým poukázal na to, že v konaní na súde prvej inštancie nebola sporná existencia nezákonných rozhodnutí v prípade žalobkyne, t. j. prvá z trojice kumulatívnych podmienok vzniku práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keďže uvedenú skutočnosť žalovaný v rámci svojej procesnej obrany ani nerozporoval. V nadväznosti na vyššie uvedené žalobkyňa prekvapivo, podľa žalovaného, značnú časť svojho odvolania venuje práve námietkam vo vzťahu k nezákonným rozhodnutiam predstavujúcim titul, z ktorého sa domáha náhrady škody. Zároveň za nesprávne a zavádzajúce považuje žalovaný tvrdenia žalobkyne v podanom odvolaní, že údajne bolo povinnosťou súdu prvej inštancie skúmať dôvody, pre ktoré boli rozhodnutia (uznesenie Okresného

súdu Pezinok č. k. 1 Er 353/2012-161, zo dňa 16.5.2013, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE 118/2013-181, zo dňa 30.9.2013 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Oboer 331/2014, zo dňa 28.5.2015) zrušené príslušným orgánom ako nezákonné.

Podľa názoru žalovaného súd rozhodujúci v konaní o náhradu škody nie je oprávnený skúmať, resp. iným spôsobom zasahovať do konania, v ktorom bolo príslušným orgánom zrušené, prípadne zmenené právoplatné rozhodnutie pre nezákonnosť a je viazaný takto daným skutkovým stavom. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 514/2003 Z. z., z ktorej okrem

iného vyplýva, že „nezákonnosť rozhodnutia nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhrade škody. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania

nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesným predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú. Podmienkou priznania nároku je teda to, že nezákonné rozhodnutie príslušný orgán zmenil alebo zrušil. Tým sa zabezpečuje, že otázku, či je v danom prípade právoplatné rozhodnutie nezákonné, zodpovedne zvážil už pred začatím konania o náhradu škody kvalifikovaný orgán“. Rozsiahla argumentácia žalobkyne obsiahnutá v odvolaní je tak v tejto časti založená výlučne na domnienkach a ničím nepodložených tvrdeniach a z tohto dôvodu podľa názoru žalovaného nemôže obstáť. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach dospel k záveru, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porov. sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 119/03, sp. zn. III. ÚS 209/04). Obdobne ústavný súd konštatoval, že „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania“ (porov. sp. zn. II. ÚS 251/04).

Z citovanej judikatúry ústavného súdu tak jednoznačne vyplýva povinnosť súdov vysporiadať sa v odôvodnení súdnych rozhodnutí so všetkými právne a skutkovo relevantnými otázkami, avšak nie sú povinné dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu. Žalovaný má za to, že závery obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie spĺňajú ústavným súdom precizovanú povinnosť vysporiadania sa so všetkými právne a skutkovo relevantnými otázkami, kedy súd prvej inštancie jasne, presvedčivo a zrozumiteľne sformuloval, na základe akých právnych úvah dospel k záveru o nedôvodnosti žalobkyňou podanej žaloby. Nie je preto možné podľa žalovaného konštatovať (tak ako to nekriticky tvrdí žalobkyňa), že by napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľky, t. j. žalobkyne. Inak povedané, z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva pre procesnú stranu právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04, sp. zn. I. ÚS 50/04, sp. zn. I. ÚS 97/97, sp. zn. II. ÚS 3/97 a sp. zn. II. ÚS 251/03).

3.3.1. Vo vzťahu k existencii majetkovej škody v prípade žalobkyne sa žalovaný stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, kedy zo skutkových okolností je zrejmé, že v rozhodnom čase existovala pohľadávka oprávneného (Majetkový Holding, a.s.) voči žalobkyňi ako povinnej. Dĺžná čiastka bola práve z dôvodu neplnenia zmluvných povinností žalobkyňou ako dĺžníčkou vymáhaná v exekučnom konaní sp. zn. EX 208/2012 (1 Er 353/2012) zo strany oprávneného, pričom

zrazené finančné prostriedky v rozsahu 2.835,17 € boli súdnym exekútorom poukázané v prospech oprávneného. Nie je možné hovoriť o škode vzniknutej žalobkyňi v prípade, ak zrazené finančné prostriedky boli použité na uhradenie jej splatného dlhu. Nepredstavujú tak škodu v majetkovej sfére žalobkyne, ako to zavádzajúco tvrdí v podanom odvolaní. Žalobkyňa si nepochybne bola vedomá svojej povinnosti (vo forme záväzku splácať čerpanú pôžičku vo výške 6.771,56 €), ktorá jej vyplývala zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 5.9.2008, pričom túto žalobkyňa riadne a včas nesplácala (toto napokon konštatoval aj Krajský súd v Bratislave v uznesení č. k. 18 CoE 524/2016-353, zo dňa 25.5.2018), t. j. žalobkyňa neplnila zmluvnú povinnosť, v dôsledku čoho veriteľ odstúpil od úverovej zmluvy a pristúpil k vymáhaniu svojej pohľadávky formou exekúcie.

3.3.2. V rámci posudzovania existencie majetkovej škody sa súd prvej inštancie stotožnil s procesnou obranou žalovaného v otázke vzájomnej konkurencie nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (samotná žalobkyňa v konaní na súde prvej inštancie tvrdila, že veriteľovi

- Majetkový Holding, a.s. uhradila peňažné prostriedky nad rozsah poskytnutého úveru - poznámka žalovanej), kedy poukázal na závery, ku ktorým dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 30.3.2020, sp. zn. 1 Cdo 128/2019, pričom predmetné rozhodnutie reflektuje rozsiahlu rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu (porovnaj sp. zn. 6 Cdo 27/2016 zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 6 Cdo 9/2016 zo dňa 22.2.2017 a sp. zn. 8 Cdo 88/2017 zo dňa 23.8.2018). Vzhľadom na uvedené sú závery súdu prvej inštancie v predmetnej otázke plne udržateľné a navyše reflektujú závery rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Naopak za absurdné a tendenčné je potrebné podľa názoru žalovaného považovať tvrdenia žalobkyne v podanom odvolaní, ktorými sa snaží vyvolať dojem, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie skúmať reálnu existenciu nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Naopak v situácii, ak žalobkyňa v konaní na súde prvej inštancie tvrdila, že veriteľ (Majetkový Holding, a.s.) prijal peňažné prostriedky nad rozsah poskytnutého úveru na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 5.9.2008, bolo povinnosťou žalobkyne ako žalujúcej strany preukázať existenciu (ako aj presný rozsah) tvrdeného bezdôvodného obohatenia na strane veriteľa a súčasne preukázať, že sa domáhala vydania predmetného bezdôvodného obohatenia priamo od veriteľa, alternatívne preukázať nevyhnutnosť (avšak žalobkyňou nezavinenú) predmetného bezdôvodného obohatenia. Uvedené však žalobkyňa v konaní na súde prvej inštancie neurobila, t. j. neprodukovala žiadne relevantné dôkazy v tomto smere, ale naopak sa snaží v podanom odvolaní neprípustným spôsobom de facto delegovať na súd prvej inštancie zodpovednosť za neunesenie jej prislúchajúceho dôkazného bremena. V kontexte uvedeného žalovaný zastáva názor, že v prejednávanej veci nemožno aplikovať závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 10.9.2020, č. k. II. ÚS 382/2020-16 (ako ani závery Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku zo dňa 21.2.2018, sp. zn. 30 Cdo 1840/2017), keďže v prípade žalobkyne išlo o odlišnú situáciu, keď primárnym dôvodom zamietnutia žaloby v časti požadovanej majetkovej škody bola skutočnosť, že samotná majetková škoda ani len nevznikla, „(...)keďže zrazené finančné prostriedky boli poukázané veriteľovi žalobkyne na úhradu jej splatného dlhu. Súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobkyňou požadovaná majetková škoda predstavuje v skutočnosti plnenie poskytnuté jej veriteľovi, na ktoré sa zaviazala uzavretím zmluvy o úvere. Ak mala žalobkyňa za to, že veriteľ získal majetkový prospech v rozpore so zmluvou o úvere, mala voči nemu právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia“ (porovnaj bod 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Inak povedané v prípade žalobkyne bola súdom prvej inštancie konštatovaná absencia vzniku majetkovej škody primárne z dôvodu, že zrazené finančné prostriedky v sume 2.835,17 € boli použité na uhradenie jej splatného dlhu a z tohto dôvodu žalobkyňou požadovaná majetková škoda predstavovala v skutočnosti plnenie poskytnuté jej veriteľovi, na ktoré mal tento nárok, t. j. predstavovala majetkové plnenie k splácaniu, ku ktorému sa žalobkyňa zaviazala v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 5.9.2008. Zároveň prípadná konkurencia nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu škody bola súdom prvej inštancie (v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) vyriešená tak, že ak došlo zo strany žalobkyne k plneniu v prospech veriteľa nad rozsah dotknutej zmluvy o úvere (uvedené však žalobkyňa na súde prvej inštancie nepreukázala), bola by povinná domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od veriteľa pred uplatnením práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

3.4. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného správne konštatoval, že žalobkyňa v konaní na súde prvej inštancie nepreukázala existenciu nemajetkovej ujmy, ktorá by odôvodňovala priznanie peňažnej satisfakcie. Na tomto mieste žalovaný (tak ako v priebehu konania na súde prvej inštancie) zdôraznil, že zákon č. 514/2003 Z. z. nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy, t. j. že by v prípade nezákonného rozhodnutia automaticky dochádzalo k vzniku práva osoby, ktorá bola poškodená nezákonným rozhodnutím, na náhradu nemajetkovej ujmy. V prípade žalobkyne je pritom nepochybné, že existencia nemajetkovej ujmy zostala výlučne v rovine nepreukázaných tvrdení. Navyše v podanom odvolaní žalobkyňa podľa názoru žalovaného nesprávne interpretuje závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, nakoľko súd prvej inštancie výslovne konštatoval nepreukázanie negatívnych dopadov na spoločenský status žalobkyne v dôsledku jej evidovania v registri dlžníkov a nie nepreukázanie zápisu žalobkyne v dotknutom registri. Inak povedané súd prvej inštancie dospel k záveru, že samotná evidencia žalobkyne v registri dlžníkov nemala automaticky za následok vznik nemajetkovej ujmy v podobe narušenia spoločenského statusu žalobkyne. Žalovaný uviedol, že tvrdenia žalobkyne v podanom odvolaní vo vzťahu k ujme na jej zdraví sú v prejednávanej veci irelevantné, nakoľko takýto zásah nemožno subsumovať pod nemajetkovú ujmu, preto si ju žalobkyňa ani nemohla uplatňovať z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, ale výlučne ako škodu na zdraví predstavujúcu osobitný nárok, pre ktorého úspešné uplatnenie sa vyžaduje postup podľa § 444 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, v spojení s

§ 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. odškodňuje sa bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. V takom prípade bola však žalobkyňa povinná spoľahlivo preukázať vznik škody na zdraví napríklad znaleckým posudkom, avšak túto povinnosť si žalobkyňa v konaní na súde prvej inštancie nesplnila. Navyše s ohľadom na vykonané dokazovanie, ako aj závery súdu prvej inštancie (bod 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku) je nepochybné, že v prípade žalobkyne absentuje vo vzťahu k existencii ujmy na zdraví aj existencia príčinnej súvislosti.

3.5. K existencii príčinnej súvislosti žalovaný, s ohľadom na vykonané dokazovanie na súde prvej inštancie uviedol, že reálne existovala pohľadávka zo strany oprávneného - spoločnosti Majetkový Holding, a.s. voči žalobkyni zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 5.9.2008, pričom túto žalobkyňa riadne a včas nesplácala, t. j. neplnila zmluvnú povinnosť, v dôsledku čoho veriteľ odstúpil od úverovej zmluvy a pristúpil k vymáhaniu svojej pohľadávky formou exekúcie, čím žalobkyňa zavinila začatie exekúcie sp. zn. EX 208/2012 (sp. zn. 1 Er 353/2012), pričom toto konanie, v ktorom boli vydané žalobkyňou namietané rozhodnutia, bolo zastavené len z procesných dôvodov, nie z toho dôvodu, že by šlo o neoprávnený nárok zo strany veriteľa (oprávneného). Na základe uvedeného v žiadnom prípade nemôžu podľa názoru žalovaného obstať tvrdenia žalobkyne o neexistencii jej zavinenia vo vzťahu k exekučnému konaniu sp. zn. EX 208/2012 (sp. zn. 1 Er 353/2012), t. j. nie je možné dospieť k záveru, že medzi namietanými nezákonnými rozhodnutiami a tvrdenou majetkovou škodou i nemajetkovou ujmom existuje priama (bezprostredná) príčinná súvislosť.

3.6. Žalovaný odvolaciemu súdu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť.

4.1. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Vyjadrenie žalovaného považovala za nesprávne, miestami vychádzajúce z nepochopenia jej argumentácie a z dezinterpretácie ňom uvádzaných tvrdení. Uviedla, že v odvolaní poukázala na postup súdu, ktorý nepovažovala za súladný s § 181 ods. 2 C.s.p. vzhľadom na to, že zo strany súdu nedošlo k uvedeniu predbežného právneho posúdenia veci, ako ani ku koncipovaniu sporných a nesporných skutkových tvrdení pred rozhodnutím vo veci samej. Žalovaný uvedené z nepochopiteľných dôvodov popiera, aj keď nedodržanie tohto postupu zo strany súdu vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania zo dňa 8.12.2020. Tvrdenia o spornosti/nespornosti skutkových tvrdení, či dôvodnosti podanej žaloby zo strany súdu boli uvedené až v stručnom odôvodnení po vyhlásení rozsudku, a teda nie postupom podľa § 181 ods. 2 C.s.p. V prejednávacom prípade tento inštitút súd napriek jeho obligatórnej povahe neaplikoval a rozhodnutie tak bolo pre strany prekvapujúce, najmä v otázke dôvodov, ktoré súd viedli k rozhodnutiu. Cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť účastníkov už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť svoju argumentáciu. Podľa odvolateľky súd procesne pochybil, keď nepostupoval v súlade s vyššie uvedeným zákonným ustanovením a na tomto postupe nič nemení ani tvrdenie žalovaného.

4.2. K otázke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia žalobkyňa poukázala na to, že podľa jej názoru, žalovaný nepochopil k čomu smerovali jej námietky, keď apelovala na to, že súd sa v napádanom rozhodnutí vôbec nezaoberal závermi súdov, ktoré mali za následok nezákonnosť rozhodnutí, ako ani závermi ústavného súdu, ktorý túto nezákonnosť vyslovil. Dôvodila, že práve v kontexte § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zdôrazňovala viazanosť súdu, ktorý rozhoduje o náhrade škody, rozhodnutím orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie zrušil alebo zmenil. Uvedené však neznamená, že súd nemá skúmať prečo sa tak stalo, v čom spočívala nezákonnosť a teda sa detailne oboznámiť s meritom konania, aby mohol následne riadnym a odôvodneným spôsobom posúdiť ďalšie z kumulatívnych podmienok potrebných pre vznik nároku na náhradu škody. Namietala, že súd prvej inštancie, neskúmajúc dôvody vyslovenia nezákonnosti rozhodnutí prijatých v exekučnom konaní, nezohľadnil ňou uvádzané námietky smerujúce k rozpornému vedeniu exekučného konania s vtedy platnou a účinnou právnou úpravou ako aj k neexistencii jej hmotnoprávneho záväzku. Odvolateľka poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 40/2017, v ktorom tento konštatoval, že počas celého exekučného konania nebolo žiadnym spôsobom prihladené na jej námietky smerujúce proti nezákonne vedenej exekúcii. V tomto kontexte, pri posúdení nezákonnosti predmetných rozhodnutí nešlo len o posúdenie otázky, či proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie je alebo nie je možné podať opravný prostriedok, ale že k obrane žalobkyne žiaden zo súdov nižšej či vyššej právnej sily nezaujal žiadne stanovisko a jej námietky neboli žiadnym z týchto súdov riadne posúdené, skúmané, riešené a v rozhodnutí zohľadnené. V tom podľa názoru žalobkyne je podstata porušenia jej práv, keďže predmetná exekúcia bola od počiatku vedená v rozpore so zákonom.

4.3. Pokiaľ ide o majetkovú škodu žalobkyňa zotrvala na tom, že ak by sa súd v exekučnom konaní zaoberal jej námietkami a tieto riadne skúmal a vyhodnotil (pričom na neprijateľnosť

podmienok musí prihliadať aj v exekučnom konaní ex officio), k vykonaniu zrážok na jej škodu by nebolo došlo. Tým, že súd rozhodol nesprávne a na jej odvolanie neprihliadal, exekútor vykonával nezákonné zrážky a škoda na jej strane narastala bez platného exekučného titulu. Opätovne poukázala na to, že ak by už v prvotnom rozhodnutí okresný súd postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou a exekúciu by zastavil a rozhodol aj o jej odklade na základe jej návrhu, tak vzhľadom na jeho dátum 16.5.2013 vo vzťahu k prehľadu zo Sociálnej poisťovne, ktorý žalobkyňa predložila, by sa zrážanie zastavilo už na sume 681,68 € (vykonané zrážky k máju 2013) a jej škoda by ďalej nenarástla až na žalovanú sumu vo výške 2.835,17 €, ktorá tak preukázateľne vznikla v dôsledku a v bezprostrednej príčinnej súvislosti s prijatím uvedených nezákonných rozhodnutí, ktoré deklarovali ďalšie exekučné zrážanie tým, že exekúciu nezastavili. Odvolateľka zotrvala aj na svojej argumentácii ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy ako aj na tom, že táto jej vznikla v príčinnej súvislosti s prijatými nezákonnými rozhodnutiami. Dôvodila, že v podanom odvolaní poukázala na, podľa jej názoru, podstatné pochybenia súdu v rozhodnutí, ktoré mohli založiť porušenie jej práva na spravodlivý proces. Odvolateľka zotrvala na podanom odvolaní, dôvodoch tam uvedených, ako aj na svojom odvolacom návrhu.

5. Ďalšie vyjadrenia do spisu doložené neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 22. februára 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

7. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobkyne zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o zamietnutí žaloby. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalobkyne.

10.1. Odvolateľka v odvolaní vytýkala súdu prvej inštancie, že nesprávne posúdil skutkový stav, riadne sa nezaoberal nezákonnými rozhodnutiami prijatými v exekučnom konaní a nevysporiadal sa so závermi nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS

40/2017-30, ktorý konštatoval porušenie jej práv a ktorými závermi bol viazaný. Odvolací sa s uvedeným názorom odvolateľky nestotožňuje. Poukazuje na to, že žalobkyňa sa v prejednávanej veci domáha náhrady škody voči štátu, spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami, podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Správny bol preto postup súdu prvej inštancie, keď tento skúmal, či boli v prejednanom prípade kumulatívne splnené zákonné podmienky zodpovednosti štátu pri výkone verejnej moci, a to existencia nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Pokiaľ ide o existenciu nezákonného rozhodnutia, túto podmienku považoval súd prvej inštancie za preukázanú. Konštatoval, že nezákonnými rozhodnutiami boli uznesenie Okresného súdu Pezinok, ktorým súd zamietol návrh na odklad a zastavenie exekúcie, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, ktorým bolo odmietnuté odvolanie a uznesenie dovolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalobkyne. Všetky tieto rozhodnutia boli zrušené na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 40/2017-30, ktorý rozhodol, že práva žalobkyne boli porušené. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že existenciu nezákonného rozhodnutia nerozporoval ani žalovaný. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že zákon č. 514/2003 Z. z. nedefinuje pojem „nezákonné rozhodnutie“. Dôvodová správa k zákonu č. 514/2003 Z. z. v osobitnej časti len všeobecne charakterizuje nezákonné rozhodnutie ako rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a ktoré bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. V zmysle § 6 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým bolo zrušené alebo zmenené právoplatné rozhodnutie pre nezákonnosť. Dôvodová správa k ustanoveniu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. výslovne uvádza, že nezákonnosť rozhodnutia nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhradu škody. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázku nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú. Súd prvej inštancie konštatujú existenciu nezákonných rozhodnutí v prejednanom prípade, postupoval v súlade s vyššie uvedeným ustanovením § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., preto odvolací súd považuje odvoláciu námietku odvolateľky za nedôvodnú.

10.2.1. Pokiaľ odvolateľka namietala, že viazanosť súdu, ktorý rozhoduje o náhrade škody, rozhodnutím orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie zrušil alebo zmenil neznamená, že súd nemá skúmať v čom spočívala nezákonnosť a teda sa detailne oboznámiť s meritom konania, aby mohol následne riadnym a odôvodneným spôsobom posúdiť ďalšie z kumulatívnych podmienok potrebných pre vznik nároku na náhradu škody, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal splnením všetkých zákonných podmienok zodpovednosti štátu a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

10.2.2. K otázke nároku žalobkyne na náhradu majetkovej škody odvolací súd uvádza nasledovné. Škodou sa podľa výkladu súdnej praxe rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, pričom obe tieto formy sú rovnocenné. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo účelné. Žalobkyňa v prejednanom prípade za škodu, ktorá jej mala vzniknúť nezákonnými rozhodnutiami, považovala finančné prostriedky, ktoré jej boli ako povinnej zrazené v rámci exekúcie a poukázané oprávnenému. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého uvedené finančné prostriedky nemožno považovať za škodu vzniknutú žalobkyňi, keďže tieto predstavovali úhradu jej splatného dlhu titulom zmluvy o úvere, teda plnenie jej zmluvných povinností. Že uvedená suma 2.835,17 € predstavovala pohľadávku veriteľa voči žalobkyňi ako dlžníčke vyplýva aj z konečného vyúčtovania exekučného konania na č. I. 37 spisu, ktoré do spisu spolu so žalobou doložila žalobkyňa. Z čoho konkrétne pozostávala uvedená pohľadávka veriteľa, teda konkrétne ktoré nároky veriteľa boli uvedenou sumou uspokojené, žalobkyňa sama v konaní ani netvrdila. Je však zrejmé, že uvedená suma nezahŕňala odmenu exekútora, ako to vyplýva z vyššie uvedeného dôkazu na č. I. 37 spisu. Na základe uvedeného možno konštatovať, že k zníženiu majetku žalobkyne o sumu 2.835,17 € došlo v dôsledku toho, že si žalobkyňa dobrovoľne neplnila povinnosti vyplývajúce zo zmluvného úverového vzťahu, nemožno ho preto považovať za škodu, zakladajúcu nároky zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

10.2.3. Za nesprávny považovala odvolateľka aj záver súdu prvej inštancie o absencii príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Pokiaľ ide o predpoklad príčinnej súvislosti považuje

odvolací súd za potrebné uviesť, že kauzálny nexus je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby nezákonné rozhodnutie a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non*), či by škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie tohto rozhodnutia v bode 10.2.2., podľa ktorého suma 2.835,17 €, ktorej sa žalobkyňa v prejednávanej veci domáha titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, predstavuje zmenšenie majetku žalobkyne na základe plnenia, resp. neplnenia jej povinností vyplývajúcich zo záväzkového vzťahu so spoločnosťou Majetkový Holding, a.s. Za bezprostrednú príčinu úbytku majetku žalobkyne preto nemožno považovať nezákonné rozhodnutie, ale neplnenie zmluvných povinností zo strany žalobkyne.

10.2.4. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na nemajetkovú ujmu odvolací súd uvádza, že podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (2). Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (3). V zmysle uvedeného ustanovenia sa poškodenému priznáva aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1), že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2), že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napríklad formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a podobne. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky na osobnostnej integrite poškodeného vplyvajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 3 citovaného zákona) nie je ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, žalobkyňa dostatočne spoľahlivo nepreukázala dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázala vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré jej mali v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami vzniknúť. Odvolateľka v odvolaní vytýkala súdu prvej inštancie nesprávnosť jeho tvrdenia, že nepreukázala svoje zaradenie do registra dlžníkov, poukázala na to, že ide o notoriету, skutočnosti všeobecne známe, ktoré sa nepreukazujú. Odvolací súd poukazuje na to (rovnako ako žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne), že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedenú, odvolateľkou namietanú skutočnosť, nespochybnil, konštatoval však, že v rovine tvrdení zostalo tvrdenie žalobkyne, že exekučné konanie malo negatívny vplyv na jej spoločenský status, keďže bola evidovaná v registri dlžníkov (bod 34. odôvodnenia). Odvolací súd tak, zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že odvolateľka ničím nepreukázala, aké následky na jej život a spoločenské postavenie mala jej evidencia v registri dlžníkov. Odvolací súd sa rovnako zhoduje aj so závermi súdu prvej inštancie, podľa ktorých žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, že vznik jej zdravotných problémov je v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami vydanými v exekučnom konaní, žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno.

10.3. K námietke odvolateľky, týkajúcej sa konkurencie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a zodpovednosti štátu za škodu odvolací súd uvádza, že v konaní o nároku na náhradu škody zo zodpovednostného vzťahu štátu pri výkone verejnej moci leží na žalobcovi dôkazné bremeno o tom, že mu škoda skutočne vznikla. Odvolací súd zdôrazňuje to, na čo poukázal aj súd prvej inštancie, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2009, sp. zn. III. ÚS 361/09, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2013, sp. zn. II.

ÚS 165/2012, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2013, sp. zn. I. ÚS 17/2013, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. apríla 1985, sp. zn. 4 Cz 110/84, ktoré rozhodnutie bolo publikované pod č. 4/1987 vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Cdo 181/2019, zo dňa 15.7.2021), nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je zásadne nárokom subsidiárneho charakteru podmienený tým, že poškodený sa nemôže nápravy domôcť inak, čo znamená, že štát je až posledným dlžníkom. Odvolací súd teda zastáva názor, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci (nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci), môže byť v občianskom súdnom konaní (civilnom sporovom konaní) úspešne uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči osobe odlišnej od štátu, škoda mu ešte nevznikla, preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a to existencia samotnej škody. Preto bola žalobkyňa povinná v tomto konaní preukázať, že sa pokúsila (bezúspešne, nie svojim zavinením) vymôcť žalovanú sumu najskôr od úverového veriteľa a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Uvedené žalobkyňa v konaní nepreukázala (ani netvrdila), správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď aj z tohto dôvodu žalobu žalobkyne o náhradu škody voči štátu zamietol. Rovnako žalobkyňa zaťažovalo dôkazné bremeno aj pokiaľ ide o preukázanie existencie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nedôvodne preto odvolateľka vytykala súdu prvej inštancie, že sa uvedenou otázkou nezaoberala.

10.4. Odvolateľka v odvolaní vytykala súdu prvej inštancie nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. a prekvapivosť rozhodnutia. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že cieľom § 181 ods. 2 C.s.p. je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Odvolací súd zastáva názor, že opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 C.s.p. sa vydaním rozhodnutia vo veci samej konvaliduje. V rozhodnutí vo veci samej prvoinštančný súd svoje názory oznámil a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. IV. ÚS 16/2012), z ktorej vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. (§ 181 ods. 2 C.s.p.), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 3/2016, zo dňa 22. marca 2017, uznesenie sp. zn. 5 Cdo 211/2013, zo dňa 13. mája 2014). Preto tento dôvod odvolací súd nepovažuje za dôvod, ktorý by mal vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

10.5. Vzhľadom na obsah odvolania žalobkyne odvolací súd, poukazujúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04, považuje za potrebné uviesť, že „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

10.6. Odvolací súd zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania tak, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže súd prvej inštancie nepostupoval dôsledne podľa právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 262 ods. 1 C.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne najprv o nároku na náhradu trov

konania a až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, tak nebol v súlade s uvedenou právnou úpravou.

11. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon § 419 C.s.p.) pripúšťa

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).